

Josip Stritar

Josipa Stritarja, ali da govorimo z literarnim historikom dr. Prijateljem, centralne postavbe slovenske literature, ni več med živimi. Svojega življenja trdi, da je dokončal v zasluženem miru in pokoj. Trudne, od starosti betežne oči je zatislil 25. t. m., na Gospodov dan, v Rogški Slatini na Štajerskem.

Stritar ima za seboj patriarhalno življenje, kakršno v dandanašnjih razmerah ni več mogoče. »Držal je v rokah vse niti, ki se ovijajo najrazličnejših panog lepote: lirike, epike, dramatike, književne, umetniške, socialne in politične kritike«, pravi o njem dr. Prijatelj v Antologiji. Bil je dalje »eden najizobraženejših naših ljudi.« Iz njegovih ust so nam preprosto, po domače govorili največji duhovi izobrazene, zlasti zapadne Evrope.

Res, Stritar je bil svojemu narodu učitelj in vzgojitelj. Zamislil in v dejanje je pretvoril »Zvon«, prvi slovenski kulturni in umetniški mesečnik. Zbral je okoli sebe najboljše sinove slovenskega naroda: Levstika, Jurčiča, Tavčarja. Odprl je Slovence Prešerna, uvedel v slovo Gregorčiča in nebroj drugih, ki jih pozna danes sleherno naše dete. Očistil je slovenščino peg in kvarnih vplivov Koseskega in njegovih občudovalcev. Skratka, bil je mož, kakršnih ne premore več slovenski narod. Dal je slovenskemu slovu svetovno podlago, postavil se je na čelo svobodomislelnih struj, širil ni samo lastnega izsolanega svetovnega nazora, ampak je tudi imel pogum pobljati škodljive tendence klerikalnega apostola Mahniča. Bil je svobodomislec in Slovan, kar mu moramo šteti v posebno zaslugi. Od začetka do konca svojega udejstvovanja je bil borben duh in je klical v življenje vse, v katerih je slutil klice osebnosti. Pomagal jim je v razvoju ter jih usvajal v delo, ki je izoblikovalo mentaliteto svobodomislelnega slovenstva v zadnjih desetletjih prejšnjega stoletja.

Bil je rojen za duševnega voditelja in je svojo nalogo izpolnil z ogromnim uspehom. Kot mož znočajni in doslednosti ni hotel hoditi po ravni, izvožen cesti do ljubega kruha. Novičar oče Bleiweis ga je radi tega imenoval »večnega študenta«. Hvala in čast temu večnemu študentstvu! Zapustilo je globoke brazde v življenju našega naroda in dokler bo kaj slovenske in jugoslovanske besede, bo Stritarjevo ime slavno kakor ta beseda sama.

Po smrti

Ni kamena ne bo, ni križa
na grobu, v katerem bodem spal;
ni hčre se usmiljen ne približa,
da bi pomolil in dejal:

Pod hladno, mirno to gomilo
počiva trudno ti srce;
vaj, dokler moglo, ti nosilo
človeštva vsega si gorje!

Jos. Stritar.

Boris Miranovo življenje in delo

Josip Stritar, s pesniškim imenom Boris Miran, se je rodil 6. marca 1836 v Podsmreki pri Vel. Laščah na Dolenjskem. Bil je torej ožji rojak Trubarja in Levstika. Otroška leta je preživel doma, kjer je dobil tudi osnovni pouk. Pozneje je odšel v Ljubljano. Bival je v Alojzjevišči, šolal pa se je v gimnaziji. V Alojzjevišči se je sešel z Levstikom in to srečanje je bilo za celo njegovo poznejše življenje odločilnega pomena. Pod Levstikovim vplivom se je Stritar začel baviti z literaturo ter se je že v četrtili poskušal v verzih. Širši javnosti se je prvič predstavil v Bleiweisovih »Novicah«.

Spomini na Stritarja

»Slovenski klub« na Dunaju je bil nekako svobodno društvo dunajskih starejših Slovencev. Mladi slovenski rojaki smo prihajali le kot gostje na klubove zabavne in literarne prireditve. Tu se je prepevalo, klavirilo, tamburalo, citrlo, domoljubno krasnoslovilo, predavalo in čitalo. Menda ni imel klub nikakih pravih niti odpora; shajali smo se na povabilo rediteljevo zdaj v tej, zdaj v drugi restavracijski dvorani.

Mene so zanimali klubovi literarni večeri. Čitali so na njih svoje neobjavljene spise Pavlina Pajkova, dr. Janko Pajk, Ivan Navratil, Josip Stritar, dr. Mat. Murko in dr. Tako sem slišal in videl leta 1893. prvič Stritarja kot predavatelja »Olge«, svoje novele v verzih.

Ko je bila dvorana že natlačena polna in so morali odpreti še sosednjo sobo, Stritarja še ni bilo. Toda par minut pred določeno uro se je pojavil skoraj mihlen gospod šibke rasti, bledeh lic, redke dvopolovne brade, že dokaj osivele, in košatih, neznatno meliranih las. Prvo pa kar se mi je vtislilo v spomin, so bile njegove velike sive, ostro zroče oči.

Po dvorani je završalo, rojaki so vzklicali ali zanihoskali. vatajal, dela-

iz Ljubljane, kjer je dovršil gimnazijo, je Stritar odšel na Dunaj. Škof Wolf ga je hotel poslati na orientalsko akademijo, on pa se je rajši odločil za klasično filologijo. Na dunajskem vseučilišču je s svojo bistroumnostjo kmalu vzbudil pozornost svojih učiteljev. Dopršil študije je postal hišni učitelj v raznih odličnih rodbinah. Počitnice je Stritar izrabljal za potovanja po širokem svetu. Obiskal je Bavarsko, Porenje, Švico, Francijo in druge kraje.

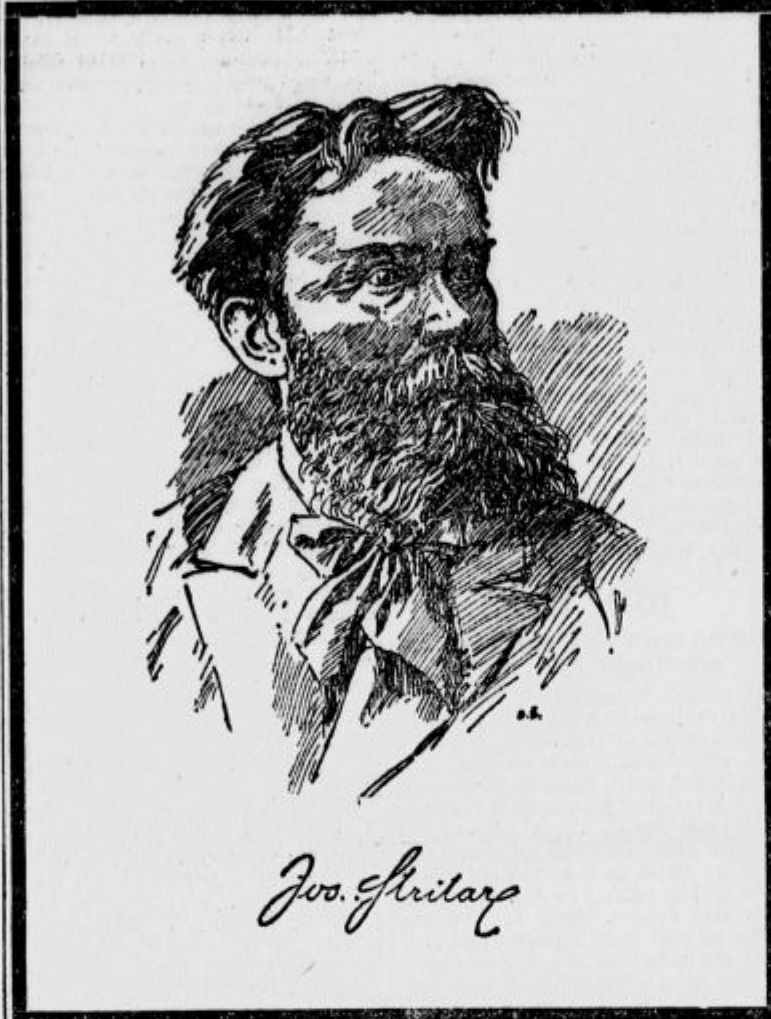
Tista leta je Stritar duševno popolnoma dozorel. Izšolal in utrdil je lasten svetovni nazor. Zgodilo se je to pod vplivom Francozov in angleških romantikov. Njegova posebno značilna poteza pa je bilo pojmovanje poklica Slovanov, ki je o njih Stritar menil, da posredstvom njih

se je pridružila še ena knjiga. Štiri knjige za mladino so pozneje izšle pri Mohorjevi družbi v Celovcu. Zadnja publikacija v tej vrsti so »Lešniki«. Prav poslednje Stritarjevo delo je brošura »Strunam slovo«, katere pa ni več izdal pesnik sam, marveč njegovi čestilci.

Stritar je po evropskem vzgledu izčistil oblikovno stran slovenske književnosti. To je njegova največja zaslugi, ki ga uvršča med stebre našega slovstva.

Stritar v domovini.

Ko je šel Stritar v službeni pokoj ter je tudi oficijelno odložil pero za javnost, se je preselil v Aspang poleg Dunaja. Tam je hotel prebiti svoje zadnje dni. Preživel je tam svetovno vojno ter okušil mnogo njene grenkobe. Lahko si mi-

Jos. Stritar

zavladal v svetu bratoljubje in ljubezen. Kmalu na to je začel Stritarjevo pozitivno slovstveno delo. Najprej je izšla ocena Prešerna. Sledila je zmaga nad Koseskem in kmalu nato je zagledala beli dan »Mladika«. Za novo leto 1870 pa je izšla prva številka »Zvona«. Začetek epikalnega dejanja je bil tu. Okoli »Zvona« se je zbrala družina: Levstik, Jurčič, Kersnik, Tavčar, Jenko, Gregorčič, Levec, Erjavec in drugi. »Zvon« je postal merilo slovenskega izobraženstva in glasnik najboljših plodov slovenskega srca in uma. Stritar je v »Zvonu« opredelil program pesnika. Postavil je jasen program o vseh problemih, ki se tičejo lepovednosti. Dotaknil se je vprašanj o veri, filozofiji, etiki, Slovanstvu, socialnega vprašanja. Sam pa je ostal pri tem izrazit didaktik, elegični pesnik in tudi satirik.

Pred 30. leti se je Stritar umaknil iz »Zvonovega« kroga. Še prej je izdal svoje zbrane spise v šestih zvezkih, katerim

slimo, kako je bilo pri srcu starčku, ki je kot mož vedno delal za spravo med ljudmi, posebno med Slovani!

V Aspangu je Stritar živel samo od borne penzije, katero mu je izplačevala dunajska vlada. Seveda je ob tistem skromnem denarju moral trpeti veliko pomanjkanje. Toda hvaležna domovina svojega znamenitega sina ni pozabila. Iz Ljubljane so mu rodoljubi pošiljali živila, da se je vsaj za silo prehranil ter da ni umrl od lakote. Bridko je Stritarja zašel konec vojne. V Avstriji je nastopilo dejansko gladovanje. Pesnik je moral deliti usodo žledca z drugimi občani. To je napotilo Stritarjeve rojake, da so razvili misel, ne bi li bilo dobro, Stritarja prepovoriti za povratek v domovino. Name-ra se jim je posrečila. 25. januarja letos se je Stritar v spremstvu dr. Štera, zdraviliškega ravnatelja v Rogški Slatini, odpeljal iz Aspanga v domovino. Pot je bila pravcata triumfalna vožnja. Ko je

vlaik dospel na mejo domovine, je svoločnega pesnika pozdravilo mlado in staro. Na postaji v Mariboru pa so Stritarja pozdravili predstavniki državnih in lokalnih oblasti. Iz Maribora je vlak s Stritarjem krenil v Rogaško Slatino. Stritar se je po domači progi vozil z užitkom.

V Rogški Slatini je Stritar bival v villi Jankomir, ki je bila po svojem novem stanovanju prekrščena v »Stritarjev dom«.

Bolezen in zadnji trenutki.

Josip Stritar je pred nekaj dnevi zbolel na pljučnici. Vselej njegove visoke starosti je bilo takoj jasno, da ne bo prebolel težke bolezni. Vendar pa je bil še do nedelje ob 4. popoldne pri zavesti in svoje zveste zakonske družice do takrat ni pustil od bolniške postelje. Ob 4. popoldne pa se je njegovo zdravstveno stanje nenadoma močno poslabšalo. Prišel je postajati apatičen in padel polagoma v agnijo. Ob 9. zvečer je izdihnil svojo plemenito dušo, ne da bi prišel poprej še k zavesti. Med boleznijo je govoril jako malo, ker sta mu sluh in vid že skoro popolnoma opešala. Zadnje besede, ki jih je izpregovoril v nedeljo, ob štirih popoldne, so bile: »Koliko je ura?»

Na mrtvaškem odru.

Nestorja slovenskih pesnikov in pisateljev so položili včeraj zjutraj v Stritarjevem domu v Rogški Slatini na mrtvaški oder. Truplo je posuto s cveticami, njegova prsa krasi red sv. Save III. razreda. Ob krsti opraviša Rogški Sokol častno stražo. Vest o Stritarjevi smrti se je bliskoma raznesla po Slatini in okolici in včeraj je ves dan prihajal narod iz

vseh strani, da se pokloni manom velikega slovenskega moža. Šolska mladina ga je včeraj dopoldne obiskala korporativno.

Stritar bo pokopan v Ljubljani.

Josip Stritar, ki je bil častni meščan Ljubljane in Rogaske Slatine, bo pokopan v Ljubljani. Ljubljanska občina je odposlala že včeraj v Slatino svojega odposlanca, da odredi vse potrebno za prevoz. Pogreb iz Stritarjevega doma se bo vršil v sredo ob eni uri popoldne na rogaski kolodvor, odkoder se odpelje vlak z zemskimi ostanki velikega pokojnika ob tri četrt na dve popoldne in prispe v sredo ob sedmih zvečer v Ljubljano.

V četrtek dopoldne položijo Stritarja v ljubljanskem Narodnem domu na mrtvaški oder, popoldne pa se bo vršil pogreb na državne stroške. Rogaska Slatina, katere častni občan je bil pokojnik, odpošlje k pogrebu v Ljubljano svoje posebno zastopstvo. Tudi vsa ostala slovenska mesta, številne korporacije in društva iz vseh krajev Slovenije pridejo v četrtek v Ljubljano, da izkažejo zadnjo čast Borisu Miranu.

Doma

Tu oče in mati mi ležita,
pod rušo zeleno mirno spita.
Kaj vama življenje je dobrega dalo?
Trud in skrb, veselih ar malo.

Zdaj, blagi duši, počivata,
zasluženi pokoj uživata.
Ko bodo mi skoro dnevi končani,
rad tu bi počival vama na strani

Jos. Stritar.

Kulturni pregled

Zgodovinsko društvo v Mariboru

Maribor, 25. novembra.

Pretekli petek zvečer se je vršil v mali kazinski dvorani 15. občni zbor »Zgodovinskega društva« v Mariboru. Predsednik prof. dr. Fran Kovačič je podal kratek pregled dvajsetletnega delovanja društva, ki je vzel v svoj program zgodovino in narodopis južne Štajerske, Koroške in Prekmurja. Poudarjal je, da so v društvu »Časopis« izhajali znanstveni članki v zgodovini in narodopisu Prekmurja, še predno je mogel kdo slutiti, da bo v doglednem času združeno z ujedinjeno domovino. Slovenske Koroške društvo tudi v bodoče ne bo pustilo iz svojega delokroga. Velevažno znanstveno delo »Zgodovinskega društva« je priznala stara avstrijska vlada in je dajala društvu podporo. Odtegnila pa mu je, ker je društvo leta 1910. proslavilo stoletnico rojstva Stanka Vraza, boritelja za jugoslovansko ujediničenje. Navzlic tako važnemu znanstvenemu delovanju »Zgodovinskega društva« nima naša vlada za našo domaćo zgodovino nobenega umevanja in so ostale vse prošnje in spomenice brez uspeha; istočasno pa je vlada dala podporo in odlikovanja na pol nemškemu muzejskemu društvu v Ptuj. Tem bolj se zanimajo za zgodovino naše dežele avstrijski Nemci, ki pripravljajo veliko znanstveno propagandno delo »Das Ebnbuch der Untersteiermark«, s katerim bodo v velenemskem duhu skušali pred širnim svetom uveljavljati svoje historične pravice do južne Štajerske. Naše društvo je torej navezvano na samopomoč, veld česar se bori z velikimi gnotinami težkočami, ker so samo stroški za izdajanje znanstvenega glasila daleč prekašali dohodke na članarini.

Tajniško poročilo je podal profesor Glaser. Društvo je skušalo najti sredstva za izboljšanje gnotnega položaja, važno delo pa je izvršilo s sodelovanjem pri javni študijski knjižnici, ki od 15. marca 1922. redno posluje in h kateri je večji del knjig prispevalo »Zgodovinsko društvo«. Društvo je priredilo znanstvena predavanja v Mariboru (dr. Stele) in v Ptuj (prof. dr. Kovačič) in izdalo XVIII. letnik »Časopisa za zgodovino in narodopisje«.

Vsled odsotnosti blagajnika dr. Pipuša je predsednik poročal o blagajniškem stanju, ki je radi visokih tiskarskih stroškov za »Časopis« neugodno. Radi tega so se soglasno sklenilo zvišati članarino za leto 1924. na 40 Din. Redno plačujočih članov je štelo društvo 400.

Važno je, da je društvu podaril profesor dr. Štrmšek zanimivo obširno korespondenco pokojnega vseučiliškega profesorja dr. Streklja, obmejna razmejitvena komisija pa po en izvod vseh zapisnikov in vseh izdelanih kart. V svrhu čim prejšnje izdaje zgodovine trga Ljutomer je umrl dekan Ozmeč volil društvu 10 ti-soč Din. Za prihodnje leto se pripravlja zraven XIX. letnika »Časopisa«, škar prvi smopis izide v najkrajšem času, tudi zgodovina Ljutomera in znanstvena pr-davanja.

Za častna člana »Zgodovinskega društva« je občni zbor soglasno izvolil monsignora Franja Buliča, zgodovinarja svetovnega slovesa in vseučiliškega profesorja doktor Matijo Murka, jezikoslovca in narodopisnega pisatelja in soustanovitelja društva.

»Možiček« (Der Hampelmann). Tako se imenuje muzikalna pantomina in prejšnjega časa v enem dejanju. Sestavlja jo je naš umrl pesnik glasbe Josip Ipa-vec. To delo obsega 7 muzikalnih figur od katerih vsebuje zadnja balet. Poprej obstoječa vglasba tega dela za salonski orkester se je izgubila in sicer so je bržkone uničila o priliki požara Narodnega doma v Trstu. Mariborski glasbenik Viktor Parma je to pantomino po nalogu mariborskega gledališkega ravnateljstva na podlagi tozadavnega in viedka za klavir uglasbil za veliki orkester. »Možiček« se bo že v tej sezoni igral v Ljubljani kakor tudi v Mariboru.

»Sjene«, fantastično delo v dveh dejanjih. Napisala Ljuba Babić ml. in Božidar Sirola. Zagrebško gledališče je 22. novembra imelo premiero nenavadnega dela »Sjene«, katerega sta napisala skladatelj Sirola in slikar Ljuba Babić ml. V delu sta avtorja skušala rešiti problem nove umetnostne oblike, oderske plastike s spremeljavo godbe. »Sjene« predstavljajo odersko plastiko legend o kraljicu Marku, ki po stoletni dobi pri-naša svojemu narodu odrešenje. Glavna

ves čas. Ker je prebival daleč zunaj na robu Dunaja, se je moral vsak dan voziti s cestno železnico precej časa domov. Kot strogo točen mož in oče ni zamudil nikoli ne obeda ne večerje v krogu svoje obitelji. Tako smo ga mogli videti vsako pot takorekoč le nervozno hitečega.

Leta 1896. poleti pa sem želel govoriti z njim o literarnih stvarih. Pisal sem mu, ga li smem posetiti kako nedeljo popoldne. Takoj mi je odgovoril, da me ničakuj »s posebnim veseljem že prvo nedeljo«.

Stritarjeva vila z lepim vrtičkom je ležala daleč zunaj. Vozil sem se s tramvajem pol ure in moral nato še korakati skoraj pol ure. Ker je bila vila obdana z železno ograjo in so bila vrata zaklenjena, sem moral zv-niti. V prvem nadstropju na zaprtem hodniku sem opazil na obehalniku za obliko puško dvocevko. Stritar lo-vec? sem se čudil.

Potrkam, vstopim v svetel salonček, a iz sosednje sobice mi že prihaja naproti Stritar, skromen, čisto po domače.

Ta svoj prvi sestanek z najodličnejšim organizatorjem slovenskega slovstva, našim dotedanjim najfinjšim estetikom in — kakor ga je označil izvrstno prof. dr. Jos. Tominc — gentlemanom med našimi kritiki in

polemiki, sem popisal v »Slov. Narodu« dne 7. decembra 1896. Ne bom se ponavljal. A dostavim naj danes, ko ljubezni mož ne more čitati več mojega feljetona: Očaral me je. Očaral s svojo odkritosrčnostjo, skromnostjo in pristno slovensko gostoljubnostjo. Bal sem se, da najdem štiridesetletnika filistra, moralnega pridigarja. V tistih mesecih me je namreč zmerjalo in pevalo vesoljno slovenstvo zaradi mojega »naturalizma«, romančka »V krvi« in zbirke novelet »O te ženske«.

Dr. Mahnič je rohnal v »Rim. Katolič«, »Slovenec« je pisal o »blatu in krvi« in rajni M. Malovrh me je celo v »Slov. Narodu« pod in nad črto bral in kral, kakor so mu ukazali njegovi literarni gospodarji. Edini rajni Fran Levec me je bodril in me — žal je v zasebnih pismih — vzpodbujal, naj vztrajam.

Tako sem bil nepopisno srečen, ko me je sprejel Stritar naravnost pri-ročno, postavil predme steklenico vina, gnjaj, sira in kruha ter me hvallil: »Hej, končno zopet človek, ki zna zapisati slovensko besedo ... Murnik in Vi ...« itd. Nič občanja, nič granjaja — le radost in priznanje ...

Dve uri sta nama potekli bliskoma. Kramljala ava o francoskih, ruskih, italijanskih in nemških literatih ter se radovala, koliko si imava povedati.

Iz stare Ljubljane

Ljubljana leta 1802.

2. Predmestje.

Sv. Petra predmestje. To predmestje se prične gori na Dunajski cesti pri vходу v Samostansko (Avguštinarsko) ulico nasproti ces. kr. skladišču (nekdanjemu klariškemu samostanu) in obema vse hiše in poslopja, stoječa ob Ljubljanci, začenši pri Spitalskem mostu ob cesti, vodeči proti Sv. Petru ob desni in levi. Spada ga nekaj v župo Marijinega oznanjenja, nekaj pod Sv. Peter — tako seznam 1802. Pod prvo župo je spadalo na desni strani sedanje Sv. Petra ceste osem, na levi devet hišnih števil. Med drugo in tretjo hišo na desni je bila shramba za gasilno orodje. Ob hiši (tedanja št. 27, poznejša 50), kjer je leta 1802. krčmaril France Kotnik (Paurova hiša) nasproti ustju Kravje doline, je vdeja v našem seznamu važna pripomnka: Tu stoji v sredi znamenje, kjer je stala nekdanja kapela sv. Ivana. S to beležko, posneto najbrž po ustnem izročilu, je ugotovljeno stojišče kapele sv. Ivana Evangelista na predmestju, ki se je morala na višji ukaz leta 1554. s kapelo Matere božje v Gradišču vred podreti, da bi ne dajala zavetja Turkom (Thalberg, Epitome, 59). Z razvalin cerkvice sv. Ivana, širve turških napadov, se je dvignilo zidano znamenje, ki se večkrat omenja v starih listinah. Šentpeterskanom in Kravjedolincem jako priljubljeno znamenje je dal mestni magistrat največ iz prometnih ozirih odstraniti leta 1890. Nanj spominja še dandanašnji Znamenska ulica. Po kapeli sv. Ivana se je imenoval nekdanji zgornji del Šentpeterskega predmestja Sentjanjevo predmestje. Še leta 1795. je zabeleženo v nekem zapisniku, shranjenem v mestnem arhivu (f. 200): St. Johannis Vorstadt.

Hiše Šentpeterskega predmestja so leli številcati na desni strani dol od Frančiškancov. Do cerkve sv. Petra je bilo na tej strani 40 števil. 38. številko je kazalo Schillingovo beneficijatišče, stanovišče Šentpeterske duhovščine (sedanje župni-

šče); ljudje so rekali tej hiši v «stif-tungu». Za njo proti vodi se je nahajala velika vojašnica (št. 39), pred njo župna cerkev sv. Petra z mežnarjo in šolskim poslopjem (št. 40). V ondolni trivljalni šoli je poučeval šentpetersko mladino leta 1802. učitelj Anton Zupan, v ročnih delih je vodila deklica njegova žena Uršula (Inst. Schem. 1802. 55, 57).

Za šentpetersko cerkvijo, obdano s pokopališkim obzidjem, in poleg nje so se razprostirale škofijske njive z dvojnati škofovim kozolcem. Za njimi je čepela takrat še neznatna vas Udmat, privzeta pod mesto leta 1896., in potem Selo z Desselbrunnerjevo suknarno, ustanovljeno leta 1763., tam, kjer so sedaj karmelitarice. Po tej tvornici so zvali Selo še pred dobrimi 50 leti: «na fabriki».

Nasproti šentpeterskega beneficijatišča je samevalo staro župnišče ali vikarijatišče. Številkanje hiš je šlo potem od cerkve nazaj po oni strani gori proti mestu. Odrastek Šentpeterskega predmestja, Kravja dolina (pozneje Radeckega, sedaj Vidovdanska cesta), je štela 1802. leta 22 hišnih števil. Iz nje je vodila poljska pot mimo zloglasnega Friškova. V Kravji dolini je na št. 62. klesal kamnosek Luka Toman; sicer so bili Kravjedolinci kmetje, zidarji, dva tesarja in krčmar Jakob Jama.

Na Šentpeterskem predmestju treba omeniti dveh hiš (82, 83), katerim je bil gospodar sodar Mihael Ambrož, oče poznejšega istoimenega ljubljanskega župana. Meščanska pekoverska zadruga je imela pristavo na št. 92.

Poleg Kravje doline se cepita od Šentpeterskega predmestja sedaj še dva odrastka: Resljeva cesta in Kolodvorska ulica; prva izvira iz novejša doba, druga slove od nekdanj pod imenom Blatna vas ali Blatna ulica. V tej ulici na št. 118. je bila še leta 1800. pristava jermenarske zadruge. Zapadna polovica Blatne vasi je spadala v frančiškansko župo. K usmiljenim bratom je vodila iz Blatne ulice Gartnerška (Škočijaška, Premercgarska,

Dolga, sedaj Dajmatinova) ulica. Na stavbišču sedanjega Štrukljevega hotela je stala leta 1802. pristava irharskega mojstra Nikolaja Schlechterja (št. 129, pozneje 127).

Leta 1802. se je štela k Šentpeterskemu predmestju Avguštinarska ulica (tudi: Za menih, sedaj Frančiškanska ulica — Frančiškanska ulica pa se je zvala nekdanj sedanja Studentova ulica). Tri leta pozneje se nahajala v takratnem seznamu že priklopljena Kapucinskemu predmestju. V tej ulici je obratovala velika gostilna (Einkehrwirtschaft) Ivana Dele (pozneje Pirklova hiša — «pri krogli» se je reklo, ker je bila v zunanjo steno vzdignjena velika krogla; sedaj je tamkaj hotel Union); v to gostilno je zahajala ljubljanska «boljša družba» (dr. Tavcar, Izza kongresa). Znamenita je tudi po potresu podrti hiša št. 149 podkovača Fortunata Kerschbauma, kjer je v zadnjem času kot upokojenec stanoval in dne 8. januarja 1819. umrl Valentin Vodnik. V šematizmu 1802 je zabeležena Kerschbaumova kovačija kot na Marijinem trgu stoječa. Napotovala je pred sedanjo Pogankovo hišo na Miklošičevi cesti. Poslednjo številko Šentpeterskega predmestja — 156 — je nosila hiša stavbenika Ignacija Pragerja, stoječa med št. 46 in 47; kot najmlajša na tem predmestju — v seznamu leta 1798. je še ni, pač pa leta 1800. — je dobila zadnjo številko.

Na «Forštatu» — tako so se pred par desetletji ljubljanci zvali z nemško besedo Šentpeterske predmestje — je bilo v začetku 19. stoletja malo gospode, največ je bilo kmetovalcev in obrtnikov: mesarjev, usnarjev, zidarjev in drugih. Dokaj je bilo v spodnjem oddelku tega predmestja lesenih hiš.

Poljane ali Poljansko predmestje stoji ob gradu nasproti Šentpeterskemu predmestju; zvezano je z njim po mostu, držcem čez Ljubljano sredi Poljan. Prične se ob šolskem poslopju, oziroma ob vojaški glavni stražnici, ki se ga dotika. Od mesta loči Poljane deloma zasuti mestni jarek. Spadajo pod Sv. Peter (seznam 1802). Pólland — tako se je glasilo spaheno nemško ime slovenskih Poljan. Prva številka Poljanskega predmestja

se je brata tota 1802. nad mestnimi mestnicami blizu poznejšega Mesarskega mostu (1819). Mesnice s shrambo za gasilno orodje vred so podrti leta 1896. V brezimni ulici (leta 1828.: Vodna; 1877.: Vodnikova; 1892.: Kopitarjeva ulica) so se nizale nadaljnje številke. Znamenita je št. 3 — last Terezije Egerjeve, vdove in dedične «dushelskega Buqvistikavza» Jan. Fridr. Egerja, iz čigar tiskarne je izšlo konec 18. stoletja največ slovenskih tiskovin; med drugim prvi slovenski časnik Vodnikove «Lubljanske Novice» (1797 do 1800), njegova «Velika Pratika», pet zvezkov Japlevega «Sv. Pisma»; njegova vdova je natisnila tri svetopisemske zvezke.

Poljane so ločili v Zgornje, segajoče do Vidicove (po domače Korenove, sedaj Dečmanove) hiše št. 22 in Šentpeterskega mostu, ter v Spodnje Poljane, dvigajoče se na precej višjem ozemlju in kažejo popolnoma vaški značaj. Poljanske hiše so šteli o prvem številkanju leta 1771. (drugo je bilo leta 1805., tretje — samopoljansko — leta 1840.) na cesti proti Božjemu grobu na levi dol in potem na oni strani nazaj. Na Zgornjih Poljanah srečamo na levi dom gostilničarja Andreja Garjupa, ki je bil hkrati posestnik sedanje Perdanove hiše (št. 4 in 5). Garjupova hiša, stoječa nasproti sedanjega finančnega poslopja, je bila nekam čudna. Tisti konec proti mestu je bil ožji nego dolenji, tako da je imela podoben likalnika. Hudomušneži so ji dali zato priimek «peglezna». Leta 1895. jo je vzpel potes. Sosednji hiši (št. 6) je gospodaril podeželni kramar Ivan Merhar; na št. 7. (prvotna številka; 1805. do 1840. št. 6, potem zopet 7) je bil krčmar Valentin Dragar; na št. 12. meščanski barvarski mojster Stefan Gestrin, ded v tej hiši leta 1855. rojenega pesnika Frana Gestrina; na št. 16. vrtnar Matej Prešern. Desna stran ni bila gosto naseljena. Med drugimi so se tam ugnzdili Večeslav pl. Hubenfeld (št. 65, to hišo je kupila Kranjska hranilnica leta 1838., sedaj so v njej finančni uradi), kancelista Alojzija Martinca vdova Margareta (številka 64, pozneje pl. Gandler, sedaj Alojzjevišče, Karol Bononi s svojo svilaro (št. 63, Hrenova hiša), trgovec Ma-

tej Josip Muile (lastnik naslednjih treh hiš št. 60 do 62); sosed mu je bil asesor rudarskega sodišča Alojzij pl. Vermatti (sedaj razkosano Eislovo posestvo); poleg tega je posestvoval trgovec Lenard Vogou, lastnik lokalne graščine, dve hiši (sedanje Josipovišče). Ob vrodu na Zgornje Poljane na desni je bil leta 1802. nezazidan prostor, kjer je stala prej mitniška hišica. Tako zgradbo so po požaru odpravili tudi izpred Šentpeterskega mostu. Tam, kjer se senči sedaj park na Ambroževem (prej Žitnem) trgu, je stala za Hrenovim kantenitnu križem, postavljena leta 1622. v spomin zmage katolištva nad luteranstvom, pritlična hiša, ki je bila leta 1802. last barbarskega mojstra Urbana Okorna, naposled pa Francetu Slove. Mestni magistrat jo je kupil in dal podreti leta 1896. zaradi razširjenja trga. Hišno ime je bilo pri «Počivavniku» po predzadnjem gospodarju.

Pri Zidanu na Spodnjih Poljanah let 1802. še ni bilo Klemenčeve rodbine; tedaj je krčmaril tam Primus Grad (št. 24, 25). Znamenita je postala potem sosednja hiša, kjer je delal kamenar Jakob Obernik; v njej se je rodil dne 4. septembra 1834. pisatelj Fran Erjavec. Spodnje Poljane so nam poleg Erjavca dale zgodovinarja Ivana Vrhovca, čigar rojstvena hiša, po domače Grumova, nizka in preprosta, je nosila leta 1802. št. 41; gospodaril ji je pisatelj ded kmetovalec Lovrenc Vrhovec. Za njegovega sosedo Jerneja Kalana hišo se je razprostiralo polje do Štepanjskega mostu čez Gruberjev kanal. Velika posestva sta imela tedaj na Spodnjih Poljanah: ranocelec Fran Lovrenc Hummel (štiri hiše, ena izmed njih je stala na vrtu) in pivovarnar Pavel Pruner (tudi štiri hiše). Sedanja Domo-branska cesta je bila poljska pot. Dol ob Ljubljanci blizu poznejše prisilne delavnice je imel takozvani Forstlechnerjev (leta 1787. še Garzarolijev) mlin, ki mu je bil lastnik Martin Kneidl.

(Dalje prihodnjik).

Darujte, da rešimo sokolski Tabor!

25% popusta
za Miklavža in božič
dobi

kdor naroči od 24. novembra do 24. decembra t. l.
zbirko mladinskih knjig, ki obstoji iz 7 lepo
vezanih, večinoma slikanih knjig.

Fr. Milčinski, Zgodbe Kraljeviča Marka. — Slike
Je, Sorli, V deželi Cirilurjev. — Povest o slikami.
Fr. Milčinski, Tolovaj Mataj. — Povest o slikami.
Čika Joca Gradnik, Kalamandarija. — Za mladino.
Čika Joca Gradnik, Pisanji oblaki. — Za mladino.
Je, Sorli, Bob in Tedi, dva neugnanca. — S slikami.
J. Waachtetova, Pravljice. — S slikami.

Namesto 134 Din, velja v tej dobi cela zbirka
če se denar pošlje naprej, le 100 Din
s poštnino 106 Din.

Naročila sprejema:

Tiskovna zadruga v Ljubljani
Prešernova ulica, nasproti glavne pošte.

Ali že veš novico?
10-20% popusta
dobiš pri
R. Šinkovic nasl. K. Soss
Ljubljana, Mestni trg 10.

Generalna popravila avtomobilov

Izdelavo novih in predelavanje starih
karoserij, lakiranje in tapeciranje iz-
vršuje strokovno in po solidnih cenah
JUGO-AVTO, d. o. o., LJUBLJANA
DUNAJSKA CESTA 36. 6076

Zahvala.

Vsem ljubim prijateljem, znancem in
sorodnikom od blizu in daleč, ki so navzile
tako slabemu vremenu prihiteli, da spremijo
našega dragoga

Alojzija Gregoriča

na njegovi poslednji poti, zlasti gospodu žefu
poštne piročnice oblastnemu direktorju drju
Janku Debelaku in njega družini, direktor-
skim uradnikom ter uradnicam vseh ljubljans-
kih pošt za spremstvo in za poklonjeno cvetje,
izrekajo na prisrčnejšo zahvalo

Gregoričevi in Veselovi.

Po volji Vsemogočnega se je v petek zvečer preselila v cvetu
mladosti v večnost naša najmilejša ljubljanka

NADA.

Njeni zemski ostanki so se prenesli iz mrtvašnice na Pobrežju
na tamošnje mestno pokopališče in se izročili materi zemlji dne
25. novembra t. l. ob 3. uri popoldne.

Kot sen je končalo mlado življenje — — —

Maribor, dne 25. novembra 1923.

Žalujoči rodbini: Vabičeva in dr. Tomšičeva.

Novozgrajen modern
in za vsako industrijo po-
rabno **tovarniško**
in **stanovansko poslopje**,
650 m² zazidanega, z lepim
dvoriščem in okrog 3000 m²
velikim stavb tlem, elektr.
silo 30 HP z vsemi potreb-
ni mi stroji za lesno indu-
strijo in zalogo lesa se
radi družinskih razmer zelo
poceni proda v indu-
strijskem kraju ob železnici
blizu Ljubljane. Vprašati
pod «Dobro podjetje» pri
A. L. Company, Ljubljana. 6076

CEMENT

prvovrsten,
Portland
iz domačih in daljinskih
tvornic, po konkurenčnih
cenah, stalno na zalogi pri
I. PESTOVNIK in drug.
Ljubljana, Dunajska c. št. 33.
„Balkan“. Int. telefon 366. 6075

Krznarsko podjetje

najmodernejše opremljeno s
stroji za strojenje in bar-
vanje vsakovrstnega krzna,
išče kompinjona
ali se p. o. d.
Potreben kapital 3 000 000
dinarjev. Zasturani 100%
zastužek. Oferte je poslati
pod «Krznarstvo» na
Aloma Company, Ljubljana,
Kongresni trg 3. 6069

Modistka
Z. Gorjanc & Co.
Ljubljana
Sv. Petra cesta 27
poleg hotela Trtnik
priporoča
svojo veliko zalogo
vsakovrstnih
najmodernejših
damskih klobukov
Sprejema damske in
moške klobuke
v prekrjevanje in
vsa popravila
Zaloga Spaterie
oblik ter vseh po-
trebnih za modistke
Postrežba točna
Cene najnižje

Oblastno dovoljena razprodaja.

Vsled popolne opustitve damske
konfekcije
razprodajam pod lastno ceno
zadnje novosti, kakor: plašče, jope,
obleke, kostume, kožuhovino in pletenino.
FRAN LUKIČ, Pred škofijo št. 19.

Te dni izide (V. letnik)

splošno priljubljeni in za vsako pisarno in urad neobhodno
potrebni

Jugoslovanski poslovni koledar 1924.

Cena (kakor lani) Din 20.— za pol trdo vezani izvod, po pošti
1 Din 50 p več. — Trgovci-knjigotrci imajo običajen popust.

Naroča se pri založniku 6069

IVAN GAJŠEK, trgovina s papirjem itd.
LJUBLJANA, Sv. Petra cesta 2.

Ker je naklada omejena, se priporoča takojšnje naročilo.

V usnjarni Karol Pollak, Kranj se prodaja:

RIDER ENCLINDRSKI KONDENZACIJSKI PARNI STROJ
OD 55 HP, še popolnoma novo ohranjen S PARNIM
KOTLOM, katerega gorilna ploskva (Heizfläche) meri 26 m²
IN IMA 8 1/2 ATMOSFER PRITISKA.
Ogleda se ta stroj lahko v tovarni v Kranju, kjer se izve tudi
za prodajno ceno. 6011

Oglasi v „JUTRU“ imajo najboljši uspeh!

Potrta od neizmerne žalosti naznanjam vsem sorod-
nikom in znancem tužno vest, da mi je preminul po
muke polni boleznij moj predragi soprog, gospod

FRANC SITAR

zastopnik pivovarne Göss, potporučnik v rezervi.

Pogreb nepozabnega pokojnika se vrši v torek dne
27. novembra t. l. ob 15. uri (ob 3. uri popoldne) iz hiše
žalosti Frankopanska ulica št. 204 (Sp. Šiška, zaloga
pivovarne Göss) na pokopališče k Sv. Križu.

V LJUBLJANI, dne 25. novembra 1923.

Žalujoča soproga Kristina.

6074